

И лежа безсъненъ будень и
стари тѣжни пѣсни свиркамъ си.
Спомнямъ, майко, детски лудости,
спомнямъ твойтѣ чудни приказки.

2.

Нявга отдавна живѣлъ на свѣта
царь бѣлобрадъ и премждъръ,
ималъ той деветъ момчани чеда
съ меки и смолени кждри.

Билъ той посърналъ, безпомощень билъ,
чезнѣлъ отъ болка незнайна —
всеу боляри му билки варили,
всеу баячи му баяли.

Свикалъ найсетне премждрия царь,
своитѣ рожби доръ деветъ,
клетва заклелъ ги — спасителень цѣръ —
жива вода да намѣрятъ.

Нѣйде далеко презъ седемъ царства
имало изворъ небутанъ,
бдѣла надъ свѣтлата жива вода
ламя стоглава и люта.

Яхналъ си кончето първия синъ,
яхалъ и жадень и гладень —
морень и потень и съ прашни коси
стигналъ вълшебното кладенче.